

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 398

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΒΑΤΙΚΑΝΟΝ

Μετά την θλιβερὰν ἀποστασίαν τῆς «Παπικῆς Ἐκκλησίας» ἀπὸ τὴν Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἣτις ἀποστασία ἐπεσημοποιήθη διὰ τοῦ Σχίσματος, διεμορφώθη μία κατάστασις ἀδυσωπῆτου καὶ σκληρᾶς ἀντιδικίας μέσα εἰς τὸν ἱστορικὸν χώρον μεταξύ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως.

Κατὰ τὴν Ἀντιδικίαν αὐτὴν τὸ Βατικανόν, ἐπικέντρον τοῦ ἀποστάτου Παπισμοῦ, ἐχρησιμοποίησε πᾶν μέσον πρὸς νόθευσιν καὶ ἐκμηδένισιν τῆς Ἀληθείας τῆς ὁποίας ἡ ἀκτινοβολία τὸ ἠνώχλει. Ἐπειδὴ δὲ ἐστία τῆς ἀκτινοβολίας αὐτῆς κατέστη τὸ Βυζάντιον, τὰ βέλη ἔστρεψε κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐν συνεχείᾳ κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Δὲν θὰ ἦτο περιττὸν νὰ ἀναμνησθῶμεν ὀρισμένων τοιούτων ἐνεργειῶν τοῦ παπισμοῦ. Ὁ παπισμός, λόγῳ ἀκριβῶς τῆς θέσεως τοῦ Πάπα ἐν τῇ Εὐρώπῃ, κατηύθυνε τὰς πολιτικὰς ἐνεργείας τῶν λαῶν καὶ ἡγετῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης κατὰ τοῦ Βυζαντίου καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ!

Ποῖος δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι αἱ σταυροφορίαι κατὰ τῆς Ἀνατολῆς, ἡ κατάλυσις τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ὑπὸ τῶν Φράγκων, ἡ βιαία ἐγκαθίδρυσις Λατίνου Πατριάρχου ἐν τῇ Κων)πόλει ἡ διαρπαγὴ καὶ μεταφορὰ ἐν τῇ δύσει τῶν πολυτιμοτέρων

κειμηλίων τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῆς καλλιτεχνίας δὲν ἀποτελοῦν πράξεις, ἀντιχριστιανικὰς τὰς ὁποίας ἐπέτελεσε, ἢ τοῦλάχιστον, «ἠνέχθη» ὁ παπισμός;

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπαισίας ὑπὸ τοὺς Τούρκους δουλείας, ποία ὑπῆρξε ἡ διαγωγὴ τοῦ Βατικανοῦ;

Ἀντὶ πάσης ἄλλης κρίσεως ἡμῶν, δίδομεν τὸν λόγον εἰς τὸν ἀείμνηστον Καθηγητὴν τῆς Ἐκκλ. Ἱστορίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Βασίλειον Στεφανίδην. Ἴδου τί λέγει ὁ σεβαστὸς διδάσκαλος. «Ἡ παπικὴ Ἐκκλησία μετὰ τὴν ἄλωσιν ἐξηκολούθει νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν πρόσκτησιν τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἐν ταῖς δυτικοκρατουμέναις Ἑλληνικαῖς χώραις, (Ἰονίοις νήσοις, Πελοποννήσῳ, Κρήτῃ, Κύπρῳ, καὶ λοιπαῖς) καὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ὁ παπικὸς κλῆρος ἐζήτηε νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς ὀρθοδόξους τὴν ἐν τῇ Συνόδῳ τῆς Φλωρεντίας (1439) γενομένην Ἐνωσιν. Ὁ Κων)πόλεως Μάξιμος ὁ Γ' ἔγραψε πρὸς τὸν Δόγην τῆς Ἑνετίας Ἰωάννην Μοσενίγον (1489) ζητῶν νὰ παύσωσιν αἱ βιαιότητες κατὰ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Μεγάλην σημασίαν ἔχουσιν αἱ

διατάξεις του Ρώμης Κλήμεντος του Η'. (1595).

Κατ' αὐτάς τὸ ὀρθόδοξον χρίσμα ἦτο ἄκυρον καὶ ἔπρεπε νὰ ἐπαναλαμβάνεται, οἱ Ὀρθόδοξοι κληρικοὶ ἵνα ἱεουργῶσιν, ὡφείλουν νὰ δεχθῶσιν τὴν Ἐνωσιν, ἢ νὰ ἔχωσιν εἰδικὴν παπικὴν ἄδειαν, ἀπαραίτητος ἦτο ἡ ἀποδοχὴ τῆς διδασκαλίας τῆς ἐκ τοῦ υἱοῦ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἀγ. Πνεύματος (Filioque)» (Ἐκκλ. Ἱστορία. Σελ. 641-642)

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παπικῆς βιαιότητος ὑπῆρξεν ὁ ἐκλατινισμὸς ἀρκετῶν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι καὶ σήμερον ὑπάρχουν, ὑπὸ τὸ ὄνομα φραγγολεβαντίνοι !.

Ποῖος δὲ θὰ δυνηθῇ νὰ σιωπήσῃ πρὸ τοῦ Δουρείου Ἰππου τῆς παπικῆς σατανικότητος, διὰ τὴν κατάλυσιν τῆς Ἀκροπόλεως τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς ἐπαράτου Οὐνίας ;

Ἡ ἀντιδικία λοιπὸν μεταξύ Βατικανοῦ καὶ Ἑλληνισμοῦ, συντόμως μετέστη ἐκ τοῦ θεωρητικοῦ πεδίου καὶ προσέλαβε ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ, τὴν μορφήν ἐμφανοῦς καὶ ἀδυσωπότητος κατὰ τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ διωγμοῦ !

Ἐκ τοῦ τρόπου δὲ τῆς κατὰ τῶν ὀρθόδοξων Ἑλλήνων δράσεως τοῦ Παπισμοῦ διαφαίνεται καὶ ἡ πρόθεσις του!

Ποία δὲ εἶναι αὕτη ,

Ἡ ἐξαφάνισις τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἡ ἐπιβολὴ τοῦ Παπισμοῦ !

Αἱ ἀνωτέρω σκέψεις δὲν ἀποτελοῦν «ἀποκαλύψεις» τοῦ περιοδικοῦ μας !

Εἶναι γνωστὰ εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας !

Ἐπομένως καὶ εἰς τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας !

Δι' αὐτὸ καὶ χαιρόμεθα, πληροφορούμενοι, ὅτι ἀπερρίφθη ἡ αἴτησις ἀποστολῆς «Παρατηρητῶν» εἰς τὴν συγκληθησομένην Σύνοδον τοῦ Βατικανοῦ !

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἱκανοποίησε βαθύτατα τὸ τε θρησκευτικὸν καὶ ἔθνικόν φρόνημα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς διεσώθη τὸ γόητρον ἐνὸς σκληρῶς δοκιμασθέντος ὑπὸ τοῦ Παπισμοῦ ἔθνους, ἐδικαιώθησαν αἰῶνων θυσίαι πρὸς διαφύλαξιν τοῦ ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ ἐκλατινισμοῦ καὶ χιλιάδες νεομαρτύρων, θυσιασθέντων πρὸς ἀπόκρουσιν τῆς παπικῆς πλάνης καὶ τῶν ραδιουργιῶν τοῦ Βατικανοῦ, θὰ ἐπαγállωνται ἐν Οὐρανοῖς.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη οὐ μόνον εὐρίσκει συμ-

φώνου καὶ ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ προθύμου νὰ συγχαρῶμεν μετὰ σεβασμοῦ τὸν σεπτὸν προκαθήμενον τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν πολιὰν σύνεσιν τοῦ ὁποίου ὀφείλεται ἡ σωτηριώδης αὕτη ἐνέργεια.

Μόνον τοιαύτη θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ ἀπάντησις τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸ Βατικανόν !

Ἐχομεν πάντα λόγον νὰ ἐλπίζωμεν, ὅτι ἡ γενομένη καλὴ ἀπαρχὴ θὰ ὀδηγήσῃ τὴν Ἑλλαδικὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς ἄλλας συντηρητικὰς πράξεις, ὥστε νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἐξυγίανσις ἀπὸ τὸν μολυσμὸν ἐκ τῶν ἀθλίων ἐπικοινωνιῶν μετὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ νὰ ἐπανεέλθῃ αὕτη εἰς τὴν περιοχὴν τῆς ἀκηράτου Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ γνησίου Πατερικοῦ Πνεύματος.

ΤΟ 4ον ΕΚ ΤΩΝ ΘΑΝΑΣΙΜΩΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Ο ΦΘΟΝΟΣ

«Ὅπου ζῆλος καὶ ἐρίθεια ἐνεὶ ἀκαταστάσια καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα».
(Ἐπιστ. Ἰακωβ. γ, 16)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αἱ μεμψιμοιρίαι τοῦ φθονεροῦ, οἱ γογγυσμοὶ καὶ οἱ ἀναστεναγμοὶ τοῦ ἀποτελοῦν συνεχῆ κατάρκεισιν τῶν ἐνεργειῶν τῆς Θείας Προνοίας.

Ὁ φθονερὸς ἐπιθυμεῖ τὰ πράγματα νὰ ἔχουν ἄλλην διάταξιν παρὰ ἐκείνην ποὺ ἔχει δώσει ὁ Δημιουργός. Θέλει δὲ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν τὴν Πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ ὄργανον ἰδικόν του. Πῶς ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ὀνομασθῇ αὐτὴν τὴν φρενοβλάβειαν τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὁποία δὲν εἶναι παρὰ μία ἀνταρσία κατὰ τοῦ Θεοῦ, μία περιφρόνησις τῆς πανστοργίας καὶ παντοδυναμίας τοῦ Ὑψίστου; Πῶς ἀλλέως παρὰ βαρυτάτην ἀρρώστειαν τοῦ ἀνθρωπίνου μυαλοῦ ;

Ὁ φθονερὸς κρίνει μὲ ἀπερισκεψίαν καὶ ἐπιπολαιότητα τὴν ἀξίαν τῶν ἄλλων. Αὐτὸς ποὺ δὲν γνωρίζει οὐδὲ τὸν ἑαυτόν του, τολμᾷ νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι γνωρίζει ἀκριβῶς τοὺς ἄλλους.

Ὑπάρχει ὅμως τὸ ἐνδεχόμενον, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον φθονεῖ, νὰ ἔχῃ μὲν ἐλαττώματα μεγάλα, ἀλλὰ καὶ μεγάλας ἀρετάς. Ἴσως νὰ ἀγνοῇ ὁ φθονερὸς τὰς καλὰς ιδιότητας τοῦ ἄλλου. Ἐφρόντισεν ὅμως ποτὲ νὰ τὰς ἀνακαλύψῃ, ὅπως ἐφρόντισε νὰ ἀνακαλύψῃ τὰς κακίας του; Ἴσως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ αἱ ἀρεταὶ τοῦ φθονουμένου νὰ ἀντισταθμίζουν τὰς ἐλλείψεις του. Μὲ ποῖον λοιπὸν δικαίωμα ὁ φθονερὸς κρίνει τὸν ἄλλον τόσον αὐστηρῶς; Ἄν τὸν ἴδιον τὸν φθονερὸν τὸν ἐξετάσουν ἄλλοι μὲ τὰ αὐτὰ κριτήρια πῶς θὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ αὐτὴν τὴν δοκιμασίαν; Πάντως ἀπὸ τὸν φθονούμενον ἔχει μίαν κακίαν περισσοτέραν, τὴν κακίαν τοῦ φθονοῦ.

Ἀλλὰ ἂς προεκτείνωμεν τοὺς συλλογισμοὺς μας. Ἴσως ὁ φθονούμενος νὰ ρίπτῃ περιφρονητικὰ βλέμματα εἰς τὸν φθονερὸν, ἀλλὰ ποία θὰ ἦτο ἡ συμπεριφορὰ τοῦ φθονεροῦ, ἂν πρὸς στιγμὴν ἀντιστρέφοντο τὰ πράγματα; θὰ ἦτο ὁ φθονερὸς μετριόφρων καὶ φιλόφρων ἀπέναντι τοῦ συ-

νανθρώπου του ; Δεν θα εφανέρωνε επιδεικτικῶς τὴν δυνάμιν του καὶ τὴν περιφρόνησιν του πρὸς τὸν ἄλλον ; Εἰς τὴν πραγματικότητα πιθανὸν νὰ ἐφέρετο ὑβριστικώτερον καὶ μὲ μεγαλύτεραν ἱταμότητα. Ἄν λοιπὸν ὁ ἄλλος δὲν εἶναι ἄξιος τῆς εὐτυχίας καὶ τοῦ πλοῦτου πολὺ περισσότερον δὲν εἶναι ἄξιος ὁ φθονερός.

Εἶπομεν ἀνωτέρω ὅτι ὁ φθόνος εἶναι ἀποτέλεσμα περιωρισμένου νοῦ. Πράγματι μόνον ἕνας ἀνόητος φθονεῖ τὰ ἀγαθὰ τοῦ ἄλλου, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία εἰς αὐτὸν εἶναι ἄγνωστος. Εἶναι τραγικὸν λάθος δὲ νὰ προτιμῶμεν τὰ ἀγαθὰ τῆς ὑλῆς ἀντὶ τῆς εὐδαιμονίας, τὴν ὁποίαν ὅλοι ἐπιδιώκομεν. Τὰ ἀγαθὰ εἶναι τὰ μέσα, ὁ σκοπὸς ὅμως εἶναι ἄλλος· εἶναι ἡ εὐδαιμονία. Τὰ ἀγαθὰ εἶναι μόνον ὄργανα τὰ ὁποῖα ἐλάχιστα προσφέρουν εἰς τὴν πνευματικὴν αὐτάρκειαν καὶ τὴν ψυχικὴν γαλήνην. Ἀλλὰ ὅχι ὀλίγας φορές, ἐκεῖνος ποὺ διαθέτει πλοῦτον καὶ ἀξιώματα δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ χρησιμοποίησιν αὐτὰ καλῶς, καὶ εἶναι κοινὸν μυστικόν, ὅτι ἡ περιουσία καὶ ὁ πλοῦτος οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τὴν εὐδαιμονίαν.

Ἄς κυττάξωμεν λοιπὸν νὰ μελετήσωμεν τὸν κόσμον. Ὅποιος γνωρίζει κατὰ βάθος τὴν ζωὴν, θὰ καταλάβῃ τὰ πράγματα εἰς μίαν. ἄλλην διάστασιν. Τότε θὰ ἴδῃ τί ἀξίζουν αὐτά, ἕνεκα τῶν ὁποίων φθονεῖ τοὺς ἄλλους. Θὰ ἴδῃ ἄνδρας σοφοὺς, οἱ ἅποιοι, ἂν καὶ εἶναι ἐντὸς ἀφθονίας καὶ πλοῦτου, ἐν τούτοις κάμουν ζωὴν λιτήν, ἐνδύονται ἀπλοῦστερά, καὶ τρέφονται λιτότερα. Ἀσφαλῶς οἱ σοφοὶ αὗτοὶ γνωρίζουν κάποιο ἀγαθόν, ποὺ ὑπερβαίνει τὰ πολυτελῆ ἐνδύματα, τὰ λουκούλεια γεύματα, καὶ τὰ τιμαλφὴ σκεύη καὶ ἐπιπλα. Καὶ ποῖον εἶναι τὸ ἀγαθόν αὐτό ; Εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ ὁ καθεὶς ἡμπορεῖ νὰ ἀποκτήσῃ χωρὶς πλοῦτον : ἡ χρηστή, ἀπλὴ καὶ καθαρὰ καρδιά.

Εὐκόλως ἐπίσης θὰ συναντήσωμεν εἰς τὴν ζωὴν ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἶναι γεμάτοι ἀπὸ χρυσίων, ἡμποροῦν δὲ νὰ ἐκπληρώσουν κάθε τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ὅμως εἶναι δυστυχέστατοι. Αὐτοὶ εὐρίσκονται εἰς μίαν διαρκῆ ἀντιδικίαν καὶ ἔρην μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν κόσμον. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὅλα τὰ ὑλικά μέσα, τὰ ὁποῖα διαθέτουν δὲν ἀρκοῦν διὰ νὰ τοὺς προσφέρουν, ὅτι ἕνας ἀπλοῦς ἄνθρωπος χωρὶς χρήματα καὶ δόξα ἡμπορεῖ νὰ ἀποκτήσῃ, τὴν εἰρήνην δηλ. τῆς καρδίας.

Δὲν εἶναι δὲ σπάνιοι εἰς τὴν ζωὴν οἱ σοφοὶ ἐκεῖνοι ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ εὐρίσκονται εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κοινωνικῆς ἱεραρχίας, ἐν τούτοις εἶναι εὐπροσῆγοροι καὶ καλοκάγαθοι περισσότερον καὶ ἀπὸ τοὺς ὑφισταμένους τῶν. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ ἀποστρέφονται τὸν θόρυβον καὶ τὸν λιβανωτὸν γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπόν των, καὶ ἐπιζητοῦν τὴν μόνωσιν καὶ τὴν ἐρημίαν. Ἀποφεύγουν τὴν στιλβιδῶνα τῶν δημοσίων τιμῶν καὶ θηρεύουν τὴν ἀφάνειαν καὶ τὸν μέτριον τρόπον ζωῆς. Ὅπως ἐπίσης ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ζῶντες εἰς ἀπολαύσεις καὶ τιμὰς, καὶ ὅμως ἐνατενίζοντες μὲ τόσῃ δοξομανίαν πρὸς μεγαλύνεσθαι, ὥστε δὲν διστάζουν νὰ θύσουν καὶ νὰ ἀπολέσουν, διὰ νὰ ἐπιτύχουν μεγαλύτεραν δυνάμιν

καὶ πλοῦτον. Αὐτοὶ ὅμως εἰς τὸ τέλος θάπτονται κάτω ἀπὸ τὰς ἀράν τῶν συνανθρώπων των.

Ἄς κυττάξωμεν λοιπὸν τὸν κόσμον. Ἄς ἀθροίσωμεν τὴν πείραν τῆς ζωῆς μας, καὶ τότε εἶναι βέβαιο, ὅτι θὰ μᾶς πνίξῃ ἡ ἐντροπή, ὅταν διαπιστώσωμεν, πόσον ἄρρωστον ἦτο τὸ μυαλὸν μας, ἀφοῦ ἀπέδιδε μεγαλύτεραν σημασίαν, ἀπὸ ὅσῃν ἔχουν, εἰς τὰ ὑλικά ἀγαθὰ καὶ ἀφοῦ ἐξήλεγε ὥσαν πλεονεκτήματα μεγάλα πράγματα, τὰ ὁποῖα οὔτε περιφρόνησεως ἀλλὰ οὔτε καὶ σφοδροῦ πόθου εἶναι ἀντάξια.

Ἔτσι μόνον θὰ καταλάβωμεν, ὅτι ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς λαμβάνουν τὴν πραγματικὴν τῶν ἀξίαν μόνον ἀπὸ τὴν χρῆσιν ποὺ γίνεται εἰς αὐτά. Ἄν ὁ Θεὸς μᾶς ἐχάρισεν μικρὸν τάλαντον, ἃς προσπαθήσωμεν ὥσαν ἀληθεῖς χριστιανοὶ καὶ σοφοὶ νὰ τὸ πολλαπλασιάσωμεν. Τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα ἡ χεὶρ τοῦ Δημιουργοῦ διέσπειρεν ἐπὶ γῆς, διὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν τέκνων Του, εἶναι ποικίλα καὶ διαφέρουν ἐξωτερικῶς.

Ἀλλὰ τὸ ἐλάχιστον καθὼς καὶ τὸ μέγιστον, τὸ πενιχρὸν εἰς τὴν μορφὴν καθὼς καὶ τὸ στιλπνὸν εἶναι ἐξ ἴσου καλὰ καὶ πρόσφορα διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ μεγάλου ἠθικοῦ σκοποῦ τοῦ βίου.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν τοῦ μυαλοῦ ὁ φθόνος εἶναι τέκνον καὶ τῆς διαφθορᾶς τῆς καρδίας. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ θεωρηθῇ κάποιος ὅτι ἔχει εὐγενῆ αἰσθήματα, ὅτι εἶναι χριστιανός, ὅταν δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ἀδελφούς του, φθονῇ τοὺς καρποὺς τῶν ἐργασιῶν των, ἢ τὰ δῶρα τῆς Θεῆς Προνοίας πρὸς αὐτούς ; Πῶς ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ γενναία εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ τὰ πράγματα τῶν ἄλλων, ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα ποὺ ἀπεκτήθησαν μὲ ἕνα σωρὸν ἀθλιότητος, μὲ ἀπάτας καὶ μὲ μέσα αἰσχρά ; Διὰ νὰ ἐπιθυμῇ κανεὶς τὰ προϊόντα αἰσχροῦν πράξεων εἶναι ἐξ ἴσου διεφθαρμένος μὲ ἐκεῖνον ποὺ τὰ ἀπέκτησεν.

Ἰδοὺ διατὶ οἱ ἄνθρωποι ἀποφεύγουν τὸν φθονερόν. Διότι προαισθάνονται ὅτι εἰς τὰ στήθη του κρύπτεται ὁλόκληρος ᾄδης. Διότι φοβοῦνται ὅτι μὲ τὰς μεμψιμοιρίας του θὰ τοὺς ἐνοχλῇ, μὲ τὴν χολὴν του καὶ τὸ μυσαρὸν του φρόνημα θὰ τοὺς φαρμακώνῃ τὴν ψυχὴν. Ὁ φθονερός ἔχει ἀποθέματα δηλητηρίου καὶ κακίας. Πράγματι λοιπὸν εἰς τὰ στήθη τοῦ φθονεροῦ κρύπτεται ὁλόκληρος ᾄδης.

Τὸ φανερῶνουν οἱ τρόποι του τὸ ὥχρον του πρόσωπον, τὸ φονικόν του βλέμμα, ἡ ἀστάθεια τῶν συναισθημάτων του. Ὁ φθονερός φέρεται πάντοτε μὲ ἀγενῆ ὑπερηφάνειαν ποὺ δὲν στηρίζεται εἰς καμίαν ἀξίαν.

Τὸν κατατρώγει ἐσωτερικῶς ἡ αἰσθησις τῆς φαυλότητος, ὅπως ἔτρωγεν ὁ μυθικὸς ἐκεῖνος γύψ τὰ σπλάγχνα τοῦ Προμηθεῦς. Τὸν κατασπαράσσει ἡ διαπίστωσις ὅτι δὲν ἡμπορεῖ νὰ βελτιωθῇ. Ἐντὸς αὐτοῦ συνυπάρχουν ταπεινὰ πάθη. Ἡ πλεονεξία, ἡ συκοφαντία, ἡ φιλαυτία τὸν κάμουν δυστυχῇ.

(Συνεχίζεται)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Β.

**Βλέπετε μή τις ἡμᾶς πλανήσει
(Ματθ. ΚΔ. 5)**

(Συνέχεια εἰς τὴν κατὰ Λατίνων στηλιτευτικὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀοιδίμου Εὐγενίου Βαλγάρεως).

«Ἀδελφοί, σεῖς εἰσθε ἐν σύστημα Ὁρθοδόξων, περιστοιχούμενον ὑπὸ τῆς πλυσχιδοῦς κακοδοξίας· καὶ αἰρέσεως· σεῖς εἰσθε σίτος Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον μετὰ τὰ ποικίλα καὶ πολύτητα τῆς πλάνης κόσκινα, ὁ ἐχθρὸς ζητεῖ νὰ κοσκινήσῃ, καθὼς ἔλεγε ποτὲ ὁ Κύριος εἰς τοὺς Ἀποστόλους Του. Εἰσθε σίτος καθαρὸς συμπνιγόμενος ἀπὸ μυρία ζινάνια. Εἰσθε ἐν ῥόδον εὐώδες καὶ χαριέστατον, πολιορκούμενον ἀπὸ μυρίας ἀκάνθας· ἡ ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία προκύπτει ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ πλήθους τῶσων καὶ τῶσων ἑτεροδόξων ὑπερηφάνων καὶ ἀλαζόνων, καθὼς ἀπὸ Λιβάνου ἢ Νύμφης τοῦ Ἄσματος... Ἔτσι ἡ ὑμετέρα Ἐκκλησία προβαίνει φωτεινὴ καὶ λαμπρά, καὶ ὑψώνεται ἀπὸ τὰ σκότη τῆς ζοφεράς καὶ ἀσελήνου νυκτὸς τῆς κακοδοξίας καὶ τῆς ἀπάτης.

Τὸ εὐσεβὲς ὑμῶν τῶν Ὁρθοδόξων γένος δύναται νὰ τὸ παρομοιάσῃ τις μετὰ τὸν πόκον ἐκείνου τοῦ Γεδεῶν, ὁ ὁποῖος ἡ ἀνάμεσα εἰς τὴν ξηρασίαν τῆς γῆς ἔμμενεν ἐνδρόσος, ἡ ἀνάμεσα εἰς τὴν πολλὴν δρόσον ἐφυλάττετο ξηρὸς. Τοιοῦτοτρόπως καὶ σεῖς, ὄντες ἀνάμεσα εἰς ἔθνη ξηρὰ καὶ ἀνυδρὰ, ἀπὸ τὰ οὐράνια ὕδατα τῶν ἀληθινῶν δογμάτων, θεῖα δυνάμει, εἰσθε πλήρεις τῆς οὐρανόθεν δρόσου, τῆς οὐρανοδιδάκτου θεοσοφίας· καὶ πάλιν περικυκλούμενοι ἀπὸ γέννη καταβεβρεγμένα ἀπὸ τὰ τῆς πλάνης θολερὰ νάματα, μένετε ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴν θανατηφόρον αὐτὴν ὑγρασίαν... ἢ καθὼς οἱ τρεῖς Παῖδες ἀνάμεσα εἰς τὰς φλόγας τῆς καμίνου ἐκείνης τῆς Βαβυλώνης, τῆς ἐπιταπλοσίως κεκαυμένης, ἡσθάνοντο ἀναψυχὴν καὶ δρόσον οὐράνιον, ἔτσι καὶ σεῖς ἔχετε τὸ πνεῦμα τῆς

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανηγυρικὴν λειτουργίαν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Τριῶν Ἱεραρχῶν τῶν ἀρχιερέων μας Σεβασμιωτάτων Γαρδικίου κ. Αὐξεντίου καὶ Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου ἐπισκεφθέντων τὴν Κοινότητα Θεοσ) νίκης τὴν 9/7/62 καὶ πλατυσμένων ὑπὸ τοῦ Προέδρου κ. Ἡλ. Νικολοπούλου, Αἰδεσιμωτάτων Ἱερέων κ. Στυλιανοῦ, Γεωργίου, Σάββα, Ἀρχιμανδρ. Νίφωνος καὶ Αἰδεσιμ. Νικολάου.

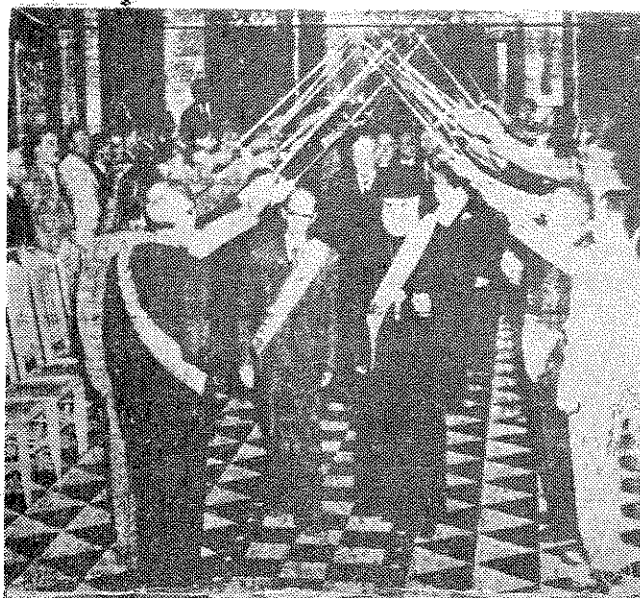
Θεοπαραδότου ἀψευδοῦς Πίστεως, διασυρίζον εἰς τὰς ψυχὰς σα· μετὰ ὅλον ὅπου πανταχόθεν ἀνάπτει πυρκαϊὰ ἀσεβείας· ὁλόγουρά σας, καὶ ζοφερὰ καὶ σκοτῶδης καμίνος κακοφροσύνης ζητεῖ ἐμμανῶς νὰ σᾶς καταφλέξῃ.

Ὅντες λοιπὸν εἰς τοιαύτην κατάστασιν, πρέπει νὰ ἀνοίξητε καλῶς τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς σα· καὶ νὰ προσέχητε πολὺ, μὴ τύχῃ οἱ κακοὶ γείτονές σας καὶ σᾶς μεταδώσουν τὸν ὀλέθριον μολυσμὸν τῆς κακοφροσύνης τῶν. Ἄν ἡ εὐλογημένη παρὰ Θεοῦ Ἀμπέλος τῆς Ἐκκλησίας ἦτο κεχωρισμένη καὶ εὐρίσκετο εἰς παντελὴ ἀσφάλειαν, δὲν θὰ εἴχετε τόσην μεγάλην φροντίδα διὰ τὴν φύλαξιν τῆς. Αὕτῃ ὅμως... εἶναι φυτευμένη ἀνάμεσα εἰς τοὺς Χαναναίους, οἱ ὁποῖοι μετὰ μάτια ἄγρια τὴν βλέπουν, καὶ ἀγρόυπνως τὴν παρακολουθοῦν διὰ νὰ τὴν ἀφανίσωσι.

Πολλὰ καὶ ποικίλα θηρία πρέπει νὰ προσέχητε... καὶ νὰ κρατεῖτε μακριὰν τῆς Θεοφυτευτοῦ Ἀμπέλου, τῆς ὁποίας σεῖς εἰσθε τὰ καρποφόρα κλήματα. Εἶναι οἱ ἀγριόχοιροι καὶ οἱ ἄγριοι ὄνοι... εἶναι τὰ ἀσπακτικά πτηνά... πρὸ πάντων ὅμως πρέπει νὰ φοβηθῇτε τὰς ἀλώπεκας, ὅπου πλησιάζουν μετὰ δόλον καὶ κλέπτουν μετὰ πανουργίαν. Καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τὴν νοουθεσίαν τοῦ Ἄσματος, πιάσατε τὰς μικρὰς ἀλώπεκας ποὺ ἀφανίζουν τὴν Ἀμπέλον. Αὐτὰ τὰ μικρὰ ἀλωπεκάκια, τὰ θολερὰ καὶ πανοῦργα καὶ ἀπατηλὰ εἶναι τὰ φοβερώερα, ποὺ δὲν σᾶς πλησιάζουν μετὰ ἀγριότητα καὶ βίαν, ἀλλὰ μετὰ ἐπίπλαστον ἡμερότητα... αὐτὰ τὰ ἀλωπεκάκια τοῦ σκότους, δηλαδὴ τῆς Δύσεως, ἐφάνησαν πάντοτε πλεόν ὀλέθρια εἰς τὰς ἀμπέλους τοῦ Φωτός, δηλαδὴ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτὰ λέγω τὰ φρατοριδία, οἱ ἀπόστολοι τῆς Ρώμης, διὰ νὰ μὴ εἴπω δυσφημότερον λόγον, ὅπου περιέχονται μετὰ ζῆλον τάχα ἐνθεον, μετὰ κάλυμμα ὑποκρισεως, μετὰ σχῆμα τάχα σεμνὸν μετὰ κίνημα ταπεινόν, μετὰ βλέμμα ἡμέρου, μετὰ γλῶσσαν ἀπαλὴν... μετὰ ὑποσχέσεις μεγάλας, αὐτὰ ἀνῶθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐπεβούλευσαν τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τὰ κλήματα, καὶ ἐζήτησαν ὄχι μόνον νὰ ἀφανίσουν τοὺς καρπούς, ἀλλὰ καὶ τὰ φύλλα νὰ μαδίσουν, καὶ νὰ τὰ βγάλουν ἂν ἦτο δυνατόν μετὰ τὰς ρίζας. Αὗτοι εἶναι οἱ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται ὅπου περιέχονται εἰς τὸν κόσμον, ὄχι διὰ νὰ στήσουν εἰς τοὺς ἀπίστους τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ διὰ νὰ κατασιήσουν εἰς τοὺς Εὐσεβεῖς τὸν ἐωσφορικὸν θρόνον (οὗ καὶ νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστὶ) τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἀδελφοί, μακριὰν ἀπὸ τοὺς τοιοῦτους ψευδαποστόλους ὅπου ζητοῦν νὰ σᾶς σαλεύσουν ἀπὸ τὴν ἀσάλευτον πέτραν τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσθε καλὰ θεμελιωμένοι. Ἐμφοράξαιτε τὰ αὐτιά σας εἰς τὰς διδασκαλίας μετὰ τὰς ὁποίας τεχνεύονται νὰ σᾶς παγιδεύσουν. Ἐχετε Μωϋσέα καὶ τοὺς Προφῆτας. Ἐχετε Ἀποστόλους καὶ Διδασκάλους, ἄνδρας θεοφωτιστοὺς, αὐτῶν ἀκούετε. Ἐχετε Εὐαγγέλιον, Κανόνας καὶ δόγματα τῶν Ἁγίων Συνόδων, ὑποθήκας καὶ διδασκαλίας τῶν Θεοφόρων Πατέρων· εἰς αὐτὰ μένετε προσηλωμένοι, διὰ νὰ μὴ σφαλῇτε, «Κὰν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίσηται ὑμῖν παρ' ὃ ὑμῖν εὐαγγελισάμην, ἀνάθεμα ἔστω»,

Ο Πατριάρχης Ἀντιοχείας Θεοδόσιος ὁ VIος (εἰς τὸ κέντρον), ὁ Μητροπολίτης Μπάλμπεκ καὶ Ζάχλει, Νήφων καὶ ὁ Μητροπολίτης Νικόλαος Βος εἰς ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Μητρόπολιν τῶν Θεοφανείων.

(Εἰς τὴν Μόσχαν μετὰ τὴν Βραζιλίαν).

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ (DIARIO DE NOTICIAS)

7η Ἀπριλίου 1950, ἀριθμ. 33 Πόρτο Ἀλέγκρε—Βραζιλία.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΜΑΣΣΟΝΙΣΜΟΣ

Προχθὲς τὸ βράδυ ἐγένετο δεξίωσις πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Λιβάνου ἐπισκεπτομένου τὴν Πολιτείαν μας, τὴν Μεγάλην Ἀνατολὴν Ρίο Γραντέ τοῦ Νότου. Κατ' ἀρχὰς ὁ Σεβασμιώτατος ἔλαβεν μέρος εἰς εἰδικὴν σύσκεψιν τοῦ 33ου βαθμοῦ

(βοᾷ ὁ Παῦλος). Καὶ... οἱ ἐκ τῆς Ρώμης αὐτοὶ ἄγγελοι τοῦ σκότους, ἢ σκοτισταὶ εἶναι, ἢ Δομινικανοί, ἢ Ἰησουῖται, ἢ ἄλλου τινὸς τάγματος τῆς Λυτικῆς Ἱεραρχίας, *ἀνάθεμα ἔστωσαν*. Διότι ἄλλο δὲν εὐαγγελίζονται εἰς ὑμᾶς, εἰμὴ παρ' ὁ οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Θεοφόροι Πατέρες ὑμῖν εὐηγγελίσαντο. Τὸ Εὐαγγέλιον διὰ στόματος Χριστοῦ εὐαγγελίζεται εἰς τοὺς πιστοὺς φανερά, ὅτι τὸ Πνεῦμα παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται, καὶ αὐτοὶ εὐαγγελίζονται καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ. Ἡ Οἰκουμένη Σύνοδος θεολογεῖ εἰς τὸ Σεπτὸν Σύμβολον· τὸ Πνεῦμα τὸ Ἄγιον... τὸ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον καὶ αὐτοῖ, *ἢ συναγωγὴ τῶν πονηρευομένων* ἀσεβολογούσι, παρὰ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ.

Ἡ Οἰκουμένη Σύνοδος ἀναθιματίζει ὅσους τολμήσουν καὶ τὸ παραμικρὸν εἰς αὐτὸ τὸ σύμβολον νὰ προσθέσουν, καὶ αὐτοὶ *ἀναισχύντως* σιμὰ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς, προσθέτουν καὶ τοῦ Υἱοῦ, ὡς ἐκπορευτικὸν τοῦ Πνεύματος. Οἱ Θεοφόροι Πατέρες συμφώνως... διδάσκουσι τρανῶς ὅτι μόνος αἴτιος ὁ Πατήρ, καὶ αὐτοὶ... ὅχι μόνον ὁ Πατήρ, ἀλλὰ καὶ ὁ Υἱός. Οἱ Θεοφόροι Πατέρες λέγουσιν ὅτι μόνη ἀρχὴ καὶ αἰτία καὶ πηγὴ τῆς Θεότητος ὁ Πατήρ. Οἱ Λατῖνοι προσθέτουσιν· οὐχὶ μόνη ἀρχὴ ὁ Πατήρ, ἀλλὰ καὶ ὁ Υἱός. Οἱ Πατέρες «Πνεῦμα Υἱοῦ μὲν λέγομεν, ἔξ Υἱοῦ δὲ οὐ λέγομεν». Οἱ Λατῖνοι δὲ οὐχί, ἀλλὰ καὶ ἔξ Υἱοῦ λέγουσιν...
(Συνεχίζεται)

εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἴδιος ἀνήκει καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸν ὑπεδέχθη ὁλόκληρος ἡ μασσονικὴ κοινωρία εἰς «ἐπίσημον δεξίωσιν» δημοσίου χαρακτῆρος, με συμμετοχὴν πλήθους προσώπων. Ἡ φωτογραφία μαρτυρεῖ στιγμιότυπον τῆς τοιαύτης ἐπισκέψεως ἐνῶ εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Νήφωνα Σάββαν ἀποδίδονται τιμαὶ ἀνταποκρινόμεναι εἰς τὸν ὑψηλὸν μασσονικὸν βαθμὸν του. Παραπλεύρως ὁ Μέγας Τελετάρχης τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς τοῦ Ρίο Γραντέ τοῦ Νότου, Δρ. Μορέϊρα Ἀλβες.

Ἡ αὕτη ἐφημερὶς δημοσιεύει τὴν 5 Ἀπριλίου 1950.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Ἡ τεκτονικὴ στοὰ «Ἀριμαθία» ἔχει τὴν τιμὴν νὰ καλέσῃ πάντας τοὺς μασσόνους τοὺς διαμένοντας ἐνταῦθα ἢ διερχομένους ἐκ τῆς πρωτεύουσας ταύτης, εἰς τὴν Ἐπίσημον Συνεδριάσιν ἐπὶ τῇ Ὑποδοχῇ, ἥτις θὰ λάβῃ χώραν σήμερον εἰς τὰς 21 ἡ ὥρα, εἰς τὸν Ναὸν μας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Στρατηγοῦ Καμάρα 432, πρὸς τιμὴν τοῦ ἀξίου ἀδελφοῦ μας ΝΗΦΩΝΟΣ ΣΑΒΑ, Ἀρχιεπισκόπου τοῦ Λιβάνου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμιὰν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δδὸς Κάνιγρος 32 — Ἀθήναι.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΕΛΑΒΟΝ ΧΩΡΑΝ ΤΑ ΚΟΣΜΟΣΩΤΗΡΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Ἐὰν ἐπιλάθωμαι σου Ἱερουσαλήμ, ἐπιλησθεῖς ἡ δεξιὰ μου, κολληθεῖς ἡ γλῶσσα μου τῷ λάρυγγί μου ἐὰν οὐ μὴ σοῦ μνησθῶ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου υ)

2

ΙΕΡΟΥΣ

Ἐκτός ἀπὸ τὸ ὄνομα Σαλήμ παρουσιάζεται εἰς τὰ Ἱερὰ βιβλία καὶ τὸ ὄνομα Ἱερους. Τοῦτο φαίνεται ὅτι ἀπεδόθη εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τοὺς Ἱεβουσαίους, μίαν φυλὴν χαναναίων, πὺν κατοικοῦν εἰς αὐτήν. Ἡ σημασία τοῦ ὀνόματος εἶναι «πεπατημένη» ἐκ τοῦ ῥήματος βὺς πὺν ἐρμηνεύεται «πατῶ».

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Μεταφερόμεθα τώρα εἰς τὸ αἰνετὸν καὶ πολυῦ μνητον διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὁ οὐκ τῆς ἀγίας πόλεως. Τοῦτο εἶναι Ἱερουσαλήμ, ἡ Ἱερουσόλυμα.

Περὶτεῦει νὰ εἰπωμεν ὅτι τὸ πολυθρύλητον αὐτὸ ὄνομα ἔγινεν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας σημεῖον ἀντιλεγόμενον ἀπὸ τοὺς ἐρμηνευτάς. Ἡ λέξις εἶναι βεβαίως σύνθετος ἀπὸ τὸ «ιερον» καὶ Σαλήμ. Καὶ τὸ μὲν τελευταῖον σημαίνει εἰρήνην, ἀλλὰ τὸ πρῶτον συνθετικὸν ποῖαν σημασίαν ἔχει; Μέγας ὑπῆρξεν ὁ ἀγὼν διὰ τὸν προσδιορισμὸν τῆς σημασίας τῆς.

Τινὲς ἐκ τῶν ἀρχαίων ἐρμηνευτῶν, Ἰσίδωρος, Βαλσαμών, ἀποδίδουν ἑλληνικὴν καταγωγὴν εἰς τὴν λέξιν, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἐκτίσθη τὸ ἱερόν τοῦ Σολομῶντος καὶ συνεκδοχικῶς ὠνομάσθη ἡ πόλις. Ὁ Ἱερώνυμος ὅμως κατεπολέμησεν τὴν ἄποψιν αὐτήν. Ἄλλοι πάλιν ἐρμηνεύται νομίζουν ὅτι ἡ ὀνομασία Ἱερουσαλήμ προῆλθεν ἀπὸ τὰς λέξεις Ἱεβους καὶ Σαλήμ. Τρίτη ὁμὰς ἐξηγητῶν παράγουν τὴν λέξιν ἀπὸ τὸ ἐβραϊκὸν ῥῆμα «ζαράς» πὺν σημαίνει κληρονομίᾳ, θεσροῦν δὲ ὅτι Ἱερουσαλήμ σημαίνει κληρονομίαν εἰρήνης. Ἐτεροι δὲ εὗρισκουν ἄλλο ῥῆμα «ζερού» δηλ. κατοικῶ καὶ διατείνονται ὅτι ἡ πόλις σημαίνει «οἶκον εἰρήνης».

Ἡ ἐπικρατεστέρα ὅμως ἐρμηνεία μετὰ τὴν ὁποίαν καὶ συντάσσονται πλεῖστοι πατέρες εἶναι ἐκείνη, πὺν παράγει τὴν λέξιν «ιερον» ἀπὸ τὸ ῥῆμα «ραά», πὺν σημαίνει ὄρω. Ἡ Ἱερὰ πόλις πρέπει, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς «ὄρασις εἰρήνης» ἢ καλύτερον «ὄψοντις εἰρήνην». Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ἐτυμολογία αὕτη εὗρίζεται σύμφωνος μετὰ τὸν προφητικὸν χαρακτῆρα τῶν γεγονότων πὺν διεδραματίσθησαν ἐκεῖ.

Πράγματι εἰς τὴν πόλιν αὐτήν οἱ ἄνθρωποι εἰδὸν τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν εἰρήνην σαρκοφροῦσαν. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ἄποψις αὕτη ἐνισχύεται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι εἰς τὸν λόφον Μωρία πὺν ἐπρόκειτο νὰ θυσιάσῃ ὁ Ἀβραάμ τὸν υἱὸν τοῦ ἐφανερῶδη ὁ Θεός. Αἱ αὐτὸ καὶ ὁ πρῶτος Πατριάρχης ὠνόμασεν τὸν τόπον «Κύριος οἶδεν». Ἡ ἐρμηνεία αὕτη ἔχει ὑποστηρικτὰς μεγάλους πατέρας, ὅπως τὸν Εὐσέβιον, Κύριλλον Ἀλεξανδρείας, Θεοφάνην, Πρόκπιον, Δίδυμον καὶ ἄλλους.

Πότε ὅμως ἤρχισε νὰ γίνεται χρῆσις τοῦ ὀνό-

ματος; Ἀλλοτε ἀναφέρονται οἱ χρόνοι τοῦ Δαυὶδ καὶ ἄλλοτε τοῦ Σολομῶντος. Ἄλλοι ὅμως ἀναβιβάζουν τὴν ἀπαρχὴν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Μελχισεδέκ. Τὸ δίκαιον μᾶλλον εὗρίσκεται μετὰ τοὺς τελευταίους. Φαίνεται δηλ. ὅτι εὐθὺς μετὰ τὸν Ἀβραάμ, ὅστις παρῆσθη μάρτυς τῶν Θεοφανείων ἐπὶ τοῦ λόφου Μωρία, γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως Ἱερουσαλήμ πὺν σημαίνει «ὄρασις εἰρήνης». Π. ῥαλλήλως ὅμως διατηρεῖτο καὶ τὸ ὄνομα Ἱεβού.

ΑΝΘΗ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΝ

Εἰς τὴν παρούσαν στήν θὰ παραθέσωμεν μετὰ τινὰς περικοπὰς ἐκ πανηγυρικῶν λόγων Πατέρων εἰς τὴν θείαν Μεταμόρφωσιν, συμπλέκοντες, τρόπον τινά, στέφανον ἐξ εὐδωσμων ἀνθέων, ἵνα πλαισιώσωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ θαύματος.

ΠΡΟΚΛΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ
(Vigne 65, 764 772)

«Ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκηναὶς μίαν σοί, καὶ μίαν Ἥλια, καὶ μίαν Μωϋσεῖ· οὐκ εἰδὼς ὁ λέγει» (Λουκ. Θ, 33).

Πᾶσα πολὺ καλὰ ἐξηγεῖται ὁ πάνσοφος Λουκάς δὲν ἐγνώριζε—λέγει— ὁ Πέτρος αὐτὸ πὺν ἐπρότεινε.

Ὡ κορυφαῖε τῶν μαθητῶν, καὶ πρῶτε μέσα εἰς τὸν χορὸν τῶν ἀποστόλων, Πέτρε, διατὶ θέλεις νὰ γίνεσαι προπέτης προτείνων ταπεινάς σκέψεις; Διατὶ θέλεις μετὰ ἀνθρωπίνους λογισμοὺς νὰ ταπεινώσῃς τὰ θεῖα καὶ ὑψηλά; Διατὶ σπεύδεις νὰ κάμῃς τρεῖς σκηναὶς εἰς τὴν ἔρημον, μίαν διὰ τὸν Χριστὸν καὶ μίαν ὁμοίως διὰ τοὺς ἄλλους δύο, ἐξισώνων τοιοῦτοτρόπως τὸν Δεσπότην μετὰ τοὺς δούλους;

Μήπως ὁ Μωϋσῆς συνελήφθη ἐξ Ἀγίου Πνεύματος, ὅπως ὁ Ἰησοῦς;

Μήπως τὸν Ἥλιαν τὸν ἐγέννησε Παρθένος Μητὴρ, ὅπως τὸν Ἰησοῦν;

Μήπως ὅταν ἀκόμη ὁ Μωϋσῆς ἦτο ἔμβρυον εἰς τὴν κοιλίαν τῆς Μητρός του, τὸν ἀντελήφθη κανεῖς, ὅπως τὸν Ἰησοῦν ὁ Προδρόμος;

Μήπως ὁ οὐρανὸς ἐφανέρωσε τοῦ Ἥλια τὴν γέννησιν;

Μήπως μάγοι προσεκύνησαν τὰ σπάργανα τοῦ Μωϋσέως;

Μήπως ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἥλιος ἐπετέλεσαν τόσα πολλὰ θαύματα ἢ ἐξεδίωξαν λεγεῶνας δαιμόνων ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους...

Πῶς «γὰρ καλὸν ἡμᾶς ὧδε εἶναι», ὅπου ὁ ὄφρις ἐξαπατήσας τὸν πρωτόπλαστον, τὸν ἐξημίωσε καὶ τοῦ ἐκλείσε τὸν παράδεισον· ἐκεῖ ὅπου ἠκούσαμεν ὅτι πρέπει νὰ τρώγωμεν τὸν ἄρτον μετὰ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου· ἐκεῖ ὅπου ἐμάθαμεν νὰ στενάζωμεν καὶ νὰ τρέμωμεν ἐπάνω εἰς τὴ γῆν ἐξ αἰτίας τῆς ἀδελφοκτονίας τοῦ Κάιν· ἐκεῖ ὅπου τίποτε δὲν εἶναι

σταθερόν· όπου όλα είναι όπως αἱ σκιαί· ἐκεῖ όπου όλα θὰ φύγουν τόσον σύν ομα· πῶς λοιπὸν εἶναι καλὸν νὰ παραμείνωμεν εἰς μίαν τοιαύτην περιοχὴν;

Ἐὰν ἐδῷ ἐπρόκειτο νὰ παραμείνωμεν, διατὶ ὁ Χριστὸς ἐγκατέλειπεν τοὺς οὐρανοὺς; Ἐὰν ἐδῷ ὁ Χριστὸς μᾶς ἐγκατέλειπεν, διὰ ποῖον λόγον νὰ γίνῃ, Θεὸς ὢν, ἄνθρωπος; Ἐὰν ἐδῷ ἐπρόκειτο νὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ ὁ Χριστὸς, διατὶ τότε νὰ συγκαταταβῇ χάριν τοῦ πεσόντος, τὸν ὁποῖον καὶ ἀνῆγειρον;

Ἐὰν εἶναι καλὸν νὰ μείνωμεν ἐδῶ, τότε ἀσκόπως ὀνομάσθης κλειδοῦχος τῶν Οὐρανῶν. Διότι εἰς τὴν θὰ σοῦ χρησιμεύσουν τὰ κλειδιά τοῦ Οὐρανοῦ;

**ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ
ΜΟΝΑΧΟΥ ΚΑΙ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ**
(Migne 96, 545-576)

Διατὶ πρὸς ὑψηλὸν ὅρος ὁδηγεῖ τοὺς μαθητάς; Ἡ Ἀγ. Γραφή ὀνομάζει ἀλληγορικῶς ὅρη τὰς ἀρετάς. Ἀπὸ ὧν δὲ τὰς ἀρετῶν; ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ἀκρόπολις καὶ τὸ στέμμα τῆς ἀρετῆς. Διὰ τῆς ἀγάπης ἐπιτυγχάνεται ἡ τελειότης. Διότι, ὅπως λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος, «ἐὰν ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων» καὶ ἐὰν ἔχω πίστιν ὥστε ὅρη μεθιστάνειν... ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω γέγονα χαλκὸς ἡχῶν καὶ κύμβαλον ἀλαλάζον» (Α' Κορ. ΙΓ' 1-3). Ὅλα αὐτὰ εἶναι χωρὶς ἀξίαν, ἐρόσον λείπει ἡ ἀγάπη.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψωμεν εἰς τὸ χῶμα τὰ χοῖκα καὶ ἀποῦ καταλάβωμεν τὸ ὕψος τῆς ταπεινώσεως καὶ φθάσωμεν εἰς τὴν ὑψηλοτάτην καὶ λεῖαν ἀγάπην, τότε νὰ θεωρήσωμεν διὰ τῶν ψυχικῶν ὀφθαλμῶν, ὅσα δὲν μποροῦν νὰ ἴδουν τὰ ὕλκα μάτια.

Διότι ἐκεῖνος ποὺ ἐφθασε τὴν ἀκρότητα τῆς ἀγάπης, ἐξηλθε τοῦ ἐαυτοῦ του, καὶ κατανοεῖ τὰ ἀόρατα, διότι περὶ ὑπεράνω τοῦ ἐμποδίζοντος σκοτεινοῦ σωματικοῦ νέφους, καὶ φθάνων εἰς τὸ καθαρώτατον ὕψος τῆς ψυχῆς, βλέπει κατὰματα τὸν ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης, ἔστω καὶ ἐὰν ἀκόμη, ὡς ἄνθρωπος, δὲν μπορεῖ νὰ ἀνθέξῃ καθ' ὁλοκληρίαν τὴν λαμπρὰν θέαν.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ
(Migne 151, 436-449)

Ἀς ἀφήσωμεν λοιπὸν, ἀδελφοί, τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἃς ἐργασθῶμεν τὰ ἔργα τοῦ φωτός, ὥστε ὅχι μόνον κατὰ μίαν τοιαύτην ἐπίημον ἡμέραν νὰ βαδίσωμεν ὅπως πρέπει, ἀλλὰ νὰ ἀναδειχθῶμεν καὶ υἱοὶ πνευματικῆς ἡμέρας. Ἐλᾶτε λοιπὸν νὰ ἀναβῶμεν ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος, όπου ἔλαμψεν ὁ Χριστὸς, διὰ νὰ ἴδωμεν μετὰ προσοχῆς τὰ συμβαίνοντα ἐκεῖ καὶ ἐπὶ πλεον, ὅταν θὰ ἔχωμεν γίνεαι ἄξιοι μιᾶς τοιαύτης ἡμέρας, ὁ ἴδιος ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ θὰ μᾶς ἀναβιβάσῃ ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ ἀρμόδιος καιρὸς.

Τώρα δὲ Σὺς παρακαλῶ συγκεντρωθῆτε καὶ ὑψώσατε τὸ ὄμμα τῆς διανοίας Σας, πρὸς τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος, ὥστε νὰ μπορέσετε νὰ μεταμορφωθῆτε διὰ τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ νοῦ Σας, ἐφελκύνοντες τὴν θείαν αἴγλην καὶ ἐξομοιούμενοι μὲ τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου, τοῦ ὁποῖου τὸ πρό

σωπον ἔλαμψε ὡς ὁ ἥλιος σήμερον ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος.

Διατὶ ὅπως ὁ ἥλιος;

Ὑπῆρχε ἐποχή, όπου τὸ ὀρώμενον ἡλιακὸν φῶς δὲν συνυπῆρχε μὲ τὸν ἡλιακὸν δίσκον· διότι τὸ μὲν ἡλιακὸν φῶς εἶχε γίνεαι τὴν πρώτην ἡμέραν, ἐνῶ ὁ Δημιουργὸς τῶν πάντων ἐδημιούργησε τὸν ἡλιακὸν δίσκον τὴν τετάρτην ἡμέραν καὶ ἤγαγε εἰς αὐτὸν τὸ φῶς, διὰ νὰ καταστήσῃ τοιοῦτοτρόπως τὸν ἥλιον φωστῆρα φέγγοντα τὴν ἡμέραν.

Τοιοῦτοτρόπως καὶ τὸ φῶς τῆς Θεότητος ὑπῆρχεν ἀνέκαθεν καὶ πρὶν ἀκόμη ὁ Μονογενὴς υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐνανθρωπήσῃ· διότι τὸ φῶς τῆς Θεότητος εἶναι προάναρχον, ἐνῶ τὸ προσλημμά τῆς σαρκός, τὸ ὁποῖον χάριν ἡμῶν ἀνέλαβεν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὑστερον χάριν ἡμῶν παρήχθη, (λαβὼν ἐν ἑαυτῷ τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητος) καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀνεδείχθη ὁ Κύριος Θεοποιὸς καὶ Θεοφεγγὴς Φωστήρ.

Ὑπὸ τὴν ἐννοίαν αὐτὴν ἔλαμψε τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ὡς ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια Αὐτοῦ ἐγένοντο λευκά ὡς τὸ φῶς.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΕΝΙΑΝΑΚΗΣ

Πλήρης ἡμερῶν ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Βενιανάκης. Ἐπρόκειτο περὶ ἀγωνιστοῦ θαρραλέου, διαγριθέντος εἰς ἐθνικοὺς ἀγῶνας ἐν Κρήτῃ καὶ εἰς Ἐκκλησιαστικούς.

Ἡ μορφή του μορφὴ ὁσιακή, θὰ δεσπόζῃ εἰς τὴν ψυχὴν ὧν τὸν ἐγνώρισαν καὶ ἡ ψυχὴ του θὰ ἐπαγάζεται εἰς τὰ ἐπουράνια σκηνώματα.

Ὁ ἀείμνηστο, πατὴρ Χρυσόστομος ἐτάφη εἰς Μορὴν Μεταμορφώσεως (Κρόνιζα Κουβαρά) Ἀττικῆς, ἧς ἦτο ἀδελφός.

Μετέστη πρὸς Κύριον τὴν 17/30 Ἰουλίου, εἰς ἡλικίαν 67 ἐτῶν ἡ Ἀρτεμισία Α. Βαπορίδη, σύζυγος τοῦ παλαιμάχου ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξιας ἀγωνιστοῦ Α. Βαπορίδη Αἰωνία αὐτῇ· ἡ μνήμη. Εἰς τὸν βαρυνενοῦσα ἀδελφὸν εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Βρετάνος
Κάνιγγος 3? Ἀθῆναι

Υπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμας 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

Γεγονότα και Κρίσεις

Ἐκὼς οἱ βέβηλοι

Ἀποκαρδιωτικὰ διηγήσαν τὰ ἀποτελέσματα τῶν τελευταίων συνομιλιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν μετὰ τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν. Οἱ «ἀσπονδοὶ φίλοι μας» ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸν ἀσιατικὸν δεσποτὸν σμὸν τοῦ 14ου αἰῶνος τόσο ἐχθρεύονται τὸ προηγούμενον ἑλληνορθόδοξον στοιχεῖον, ὥστε νὰ μὴ ἀποκρύπτουν τὴν ἐπιβουλὴν εἰς βάρος του.

Δὲν εἴμεθα ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ὑποδείξωμεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τρόπους ἀντιδράσεως. Ἀπὸ τὴν στιγμήν ὅμως ποὺ τίθεται ἐν κινδύνῳ αὐτὸς οὗτος δ' νοητὸς ἄξων τῆς ὀρθοδόξιας, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, εἴμεθα ἀποχρεωμένοι νὰ φέρωμεν εἰς τὸ φῶς τὰς βαθυτάτας ἀνησυχίας τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ὀρθοδόξων καὶ νὰ ἀπαιτήσωμεν νὰ διασφαλισθῇ ἡ πολυτιμότερα κληρονομία τοῦ ἑλληνορθοδόξου μεγαλείου. Δὲν θὰ πρέπει, ἔναντι οὐδεμιᾶς ἐποχιακῆς σκοπιμότητος, νὰ τεθῇ ἐν κινδύνῳ τὸ λίκνον, ποὺ ἐγαλοῦρησεν τὸ χιλιετὸς Βυζάντιον καὶ συνετήρησεν τὴν ὀρθόδοξον ψυχὴν εἰς τὴν ἀτελεύτητον νύκτα τῆς δουλείας.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἀσχέτως τῆς προσωρινῆς κακοδόξου περιπετείας, εἰς ἣν ἐνεπλάκη μετὰ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ νῦν προκαθημένου, πέμπεται νὰ παραμείνῃ εἰς τοὺς αἰῶνας τὸ ἀκραιφνὲς ἑλληνορθόδοξον αἷτωμα εἰς τὸ οἰκοδόμημα τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ ἀπειλητικαὶ χεῖρες τῶν κακοθεγῶν πρέπει νὰ ἀποκοποῦν. Ἐκὼς οἱ βέβηλοι.

Γρηγοροῦντες καὶ προσευχόμενοι

Ἄν καὶ εἶναι ἐλάχιστοι σήμερον ἐκεῖνοι ποὺ ἐπαγαφίρονται εἰς τὴν μνήμην τῶν τῆν 27ην Αὐγούστου 1945, δὲν παύει ὅμως νὰ εἶναι ἐπικρατικὴ ἡμέρα καὶ μόνον διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς μακρυῆς Χιροσίμας ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν τύχην ὁλοκληροῦ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τὴν στιγμήν αὐτήν, ποὺ καὶ πάλιν ἡ λαίλαψ τῶν ὑδρογονικῶν πειραμάτων τυλίσσει εἰς ἓνα πύρινον ἀπειλητικὸν μανδύα τὸν πλανήτην μας, οὐδεὶς χριστιανὸς ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ ἡσυχασμοῦ. Διότι μόνον οἱ χριστιανοὶ γνωρίζουν τὸν κίνδυνον ποὺ ἐπικρέμαται ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ὅταν ἡ ἐξοφορικὴ ἀποστασία ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ λάβῃ τὴν μορφήν φρενιτιδὸς αὐτοκτονίας καὶ μόνον αὐτοὶ ἡμποροῦν διὰ τῶν προσευχῶν των νὰ ἀνακόψουν τὸ μελετώμενον ἐγκλημα.

Οὕτω παρέρχεται ἡ δόξα τοῦ κόσμου

Ὁ τραγικὸς θάνατος διασήμου ἀμερικανίδος ἡθοποιού ἤλθε νὰ ἀποκαλύψῃ δι' ἄλλην μίαν φορὰν τὴν ματαιότητα τῶν εἰδώλων, τὰ ὁποῖα ὁ σύγχρονος μηχανικὸς πολιτισμὸς προβάλλει ὡς πρότυπα ζωῆς. Ἦλθε νὰ ἀποκαλύψῃ ὅτι ἡ ἀποθέσις τοῦ πλούτου καὶ τῶν ταπεινῶν ἐνστικτῶν δὲν εἶναι παρὰ ἐκμανλιστικαὶ παγίδες θανάτου. Ἔτσι διὰ μιᾶς ἄλλης ὁδοῦ ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ἡθικὸν περιεχόμενον τῆς ζωῆς εἶναι ἡ μόνη δικαίωσις τοῦ βίου. Τὸ τραγικὸν ἀδιέξοδον ζαλποῦτων καὶ ὀνομαστῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας εἶναι ἡ ἐκδίκησις τῆς ἀπολαυτικῆς τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν. Εἶναι φανερὸν ὁ μύθος τί δηλοῖ...

Πνευματικῆς ἀναρχίας μεῖζον οὐκ ἔστι κακὸν

Ἡ ἐπικειμένη χιλιετηρίς τοῦ Θεοφρουρήτου Ἀθωνος ἔφερεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὸν ἐπικρεμμένον κίνδυνον τῆς ὁλοπενῆς ἀραιώσεως τοῦ μοναχικοῦ στοιχείου. Τί σημαίνει μία τοιαύτη ἀπειλὴ διὰ τὸ μέλλον τοῦ παλλαδίου αὐτοῦ τῆς ὀρθοδόξιας οὐδὲ νὰ τὸ ἀναλογισώμεθα ἐπιθυμοῦμεν. Δὲν ἡμποροῦμεν ὅμως νὰ συγκρατήσωμεν ἀγανάκτησιν τινα διὰ τὴν ἀποκρίσιαν τοῦ ἑλληνικοῦ «Τύπου», ὅστις τὰς παραμονὰς μιᾶς κα-

ταστροφῆς χύνει κροκοδείλια δάκρυα, ἐνῶ κάθε φορὰ ποὺ ὀλιγόριθμοι νέοι ἢ νέαι ἀφιερώνουν ἑαυτοὺς εἰς τὸν μοναχικὸν βίον, ρίπτεται λυσσαλέος καὶ ξιφῆρης ἐναντίον τῶν «ὑπονομευτῶν» τῆς ζωῆς.

Τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ἀπλὴν ἀνακολουθίαν καὶ ἀσυνέπειαν, ἀλλὰ βαθυτέραν πνευματικὴν ἀναρχίαν, ἥτις ἔχει τὰς ἐπιπτώσεις τῆς εἰς ὅλους τοὺς τομείους τῆς ζωῆς. Διότι οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀγανακτήσῃ ἀπ' ἐνὸς εἰς τὴν ὀρθόδοξον παράδοσιν τῆς ἐκκλησίας τὸν στυλοβάτην τοῦ ἔθνους καὶ ἀπ' ἑτέρου νὰ ἀποθαρρύνῃ καὶ νὰ ὑβρίσῃ τοὺς θεματοφύλακας τοῦ θεσμοῦ αὐτοῦ.

Ἐπανορθώσεις

Ἐδρισκόμεθα εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ ἐπανορθώσωμεν σφάλμα τοῦ προηγουμένου φύλλου προκληθὲν ἀπὸ ἀνακριβὴ πληροφορίαν. Πρόκειται διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Οὐγκάντα, ἥτις δὲν προσεχώρησεν εἰς τοὺς Κόμπας.

Τὸ γεγονός μας χαροποιεῖ τὰ μέγιστα ἀλλὰ οὐδόπως μᾶς καθησυχάζει. Τὴν ἀνησυχίαν μας αὐτὴν ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὴν μεταδώσωμεν καὶ εἰς τὴν Ἀλεξανδρινὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις δὲν πρέπει νὰ καταλαμβάνεται ὑπὸ νυσταγμοῦ, τόσο ἐπικερδοῦς διὰ τοὺς κακοδόξους. Ἀεῖποτε μὲν, κατ' ἐξοχὴν ὅμως εἰς τὰς ἡμέρας μας, ἡ ὀρθόδοξος ἐρετηγορσίς ἀποτελεῖ ἀρθρον πίστεως.

Πνευματικὴ ἀμφιταλάντευσις

Ἡ ἀγωνιζομένη Ἐκκλησία τῶν ΓΟΧ δὲν ἔχει τὴν μικροψυχίαν νὰ μὴ βραβεύῃ τὸ δίκαιον καὶ ὀρθόδοξον ὁποῦδήποτε τὸ συναντᾷ. Περιποιεῖ τιμὴν βεβαίως εἰς τὴν κρατ. Ἐκκλησίαν ἢ ἀρνησὶν ἀποστείλῃ παρατηρητὰς εἰς τὴν σύνοδον τοῦ Βατικανοῦ. Δὲν τὴν τιμᾷ ὅμως τὸ γεγονός, ὅτι κάτω ἀπὸ τὴν χρονίζουσα δυστοκίαν αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως διαγράφεται ἀδρῶς ἡ δειλία τῆς νὰ δώσῃ εὐθαρσῇ καὶ θαρραλέα ἀπάντησιν.

Ἐδιδε-δὴλ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐπανελάμβανε «παρελθέτω τὸ ποτήριον» καὶ συνεπῶς, ὅτι τῆς ἔλλειπε τὸ ὀρθόδοξον ἐκείνου θάρρος καὶ ἀνάστημα τὸ ὁποῖον ἔξω βάλλει τὸν φόβον».

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 27ην Αὐγούστου ἐορτάζει ὁ παρὰ τὴν Σαλαμίνα ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Φανουρίου, μετὰ χοροστασίαν Ἀρχιερατικὴν. Συγκοινωνία ἀπὸ ὁρολόγιον Πειραιῶς ἢ ἀπὸ Πέραμα.

—Τὴν 29ην Αὐγούστου ἡμέραν Κυριακὴν, πανηγυρίζει ὁ ἐν Κυψέλῃ ἱερὸς Ναὸς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Λειτουργία Ἀρχιερατικὴ.

Τὴν 15ην Αὐγούστου (π. ἡμ.) πανηγυρίζει ὁ ἱερὸς Ναὸς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου Παιανίας — Ἀττικῆς, Συγκοινωνία Λεωφορεῖα Παιανίας ἀπὸ Θησείων.

Ἐπίσης πανηγυρίζει ἡ Ἱερὰ γυναικεία Μονὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου παρὰ τὴν Βαρυμπόλην Συγκοινωνία διὰ Μενίδι ἀπὸ Πλατεῖαν Βάθης.

Πανηγυρίζει προσέτι ὁ παρὰ τὰ Ταμπούρια ἱερὸς Ναὸς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Συγκοινωνία ἐξ Ἀθηνῶν Λεωφορεῖα Χαλκηδόνης Ἀφιετηρία ὁδὸς Μενάνδρου, στάσις Τζαννῆ. Ἐκ Πειραιῶς Λεωφορεῖο Ἀμφιάλης στάσις Τζαννῆ.